РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

22 ноември 2007 година *

По дело C-260/05 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 20 юни 2005 г.,

Sniace SA, установено в Мадрид (Испания), за което се явява адв. J. Baró Fuentes, abogado,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н V. Kreuschitz и г-н J. L. Buendía Sierra, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: испански.

подпомагана от:

Република Австрия, за която се явява г-н H. Dossi, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург,

Lenzing Fibers GmbH, по-рано Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG, установено в Heiligenkreuz (Австрия),

Land Burgenland,

представлявани от адв. U. Soltész, Rechtsanwalt,

встъпили страни в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н P. Jann, председател на състав, г-н A. Tizzano (докладчик), г-н R. Schintgen, г-н A. Borg Barthet и г-н E. Levits, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 1 февруари 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Със своята жалба Sniace SA (наричано по-нататък „Sniace“) иска от Съда да отмени Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 14 април 2005 г. по дело Sniace/Комисия (T-88/01, Recueil, стр. II-1165, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Първоинстанционният съд отхвърля като недопустима жалбата му за отмяна на Решение 2001/102/ЕО на Комисията от 19 юли 2000 година относно държавната помощ, предоставена от Австрия в полза на Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG (ОВ L 38, 2001 г., стр. 33, наричано по-нататък „спорното решение“).

Обстоятелства в основата на спора

2 Sniace е испанско дружество, което упражнява дейността си по-конкретно в областта на производството на целулозни влакна (вискоза).

3 Към датата на приемане на спорното решение Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG (наричано по-нататък „LLG“) е дъщерно дружество на австрийското дружество Lenzing AG, което произвежда именно вискозни и модални влакна. Предмет на дейност на LLG е производството и продажбата на лиоцел, нов вид синтетично влакно, произвеждано от чиста естествена целулоза.

4 С писмо от 30 август 1995 г. Австрия уведомява Комисията на Европейските общности за намерението си да предостави публични помощи на LLG за построяването на завод за производството на лиоцел в индустриален парк, разположен в провинция Burgenland. В това писмо австрийските власти посочват, че тези помощи ще бъдат предоставени в рамките на схемата за регионални помощи с референция № 589/95, разрешена от Комисията с писмо от 3 август 1995 г.

5 С писмо от 5 октомври 1995 г. Комисията отправя уточнение към Република Австрия, че не е необходимо индивидуално уведомление за помощите, предвидени под формата на субсидии, тъй като те спадат към разрешена схема за помощи, като същевременно предупреждава Република Австрия да не предоставя помощи под формата на гаранции на LLG, без предварително да я уведоми за тях.

6 Въз основа на различни сведения на 14 октомври 1998 г. Комисията започва официалната процедура по разследване, предвидена в член 93, параграф 2 от Договора за ЕО (нов член 88, параграф 2 ЕО) (наричана по-нататък „официалната процедура по разследване“) по отношение на няколко мерки, предприети от австрийските власти в полза на LLG. Въпросните мерки се състоят в поръчителство от държавата за субсидии и заеми в размер на 50,3 милиона EUR, изгодна цена от 4,4 EUR на квадратен метър за 120 ha промишлен терен и гаранции за фиксирани цени за основни колективни услуги за 30 години.

7 С публикуването на известие в *Официален вестник на Европейските общности* от 13 януари 1999 г. (ОВ C 9, стр. 6) другите държави-членки на Европейския съюз и заинтересованите страни са уведомени за започването на тази процедура и са поканени да представят евентуалните си становища. Австрийското правителство изпраща становището си с писма от 15 март, 16 и 28 април 1999 г. Становищата си изпращат и правителството на Обединеното кралство, както и третите заинтересовани лица, сред които е и жалбоподателят, който изпраща становището си с писмо от 12 февруари 1999 г.

8 След като разглежда данните, които са ѝ предоставени, с писмо от 14 юли 1999 г. Комисията уведомява австрийското правителство за решението си от 23 юни 1999 г. да разшири предмета на официалната процедура по разследване по отношение на други четири мерки, предприети в полза на LLG. В конкретния случай става въпрос за помощ за инвестиции ad hoc на стойност 0,4 милиона EUR за закупуването на терен, придобиване на скрито участие на стойност 21,8 милиона EUR, което може да бъде прекратено едва след изтичането на срок от 30 години и което носи годишна лихва от 1 %, помощ с неизвестен размер за създаването на собствена инфраструктура на предприятието, както и за помощ за опазване на околната среда в размер на 5,4 милиона EUR, която може да е била предоставена в рамките на неправилно прилагане на съществуващ режим на помощи.

9 С публикуването на второ известие в *Официален вестник на Европейските общности* от 4 септември 1999 г. (ОВ C 253, стр. 4) Комисията уведомява държавите-членки и заинтересованите страни за посоченото разширяване на предмета на официалната процедура по разследване и им отправя покана да представят евентуалните си становища. С писма от 4 октомври 1999 г. жалбоподателят и австрийското правителство съответно изпращат становищата си. Други заинтересовани лица и правителството на Обединеното кралство също представят становища.

10 На 19 юли 2000 г. Комисията приема спорното решение. В него тя приема от една страна, че някои от разглежданите мерки не представляват държавна помощ, и от друга страна разрешава останалите мерки като съвместими с Договора за ЕО.

11 Диспозитивът на това решение гласи следното:

„*Член първи*

Помощите, които Австрия е предоставила на […] (LLG) — Heiligenkreuz чрез учредяването на поръчителство за сумата от 35,80 милиона EUR [едно поръчителство от консорциум от търговски банки и публични банки за сумата от 21,8 милиона EUR и три поръчителства от […] (WHS) за сумата от 1,4 милиона EUR, 10,35 милиона EUR и 2,25 милиона EUR], както и с цената от 4,4 EUR на квадратен метър за закупуването на промишлен терен от 120 ha, гаранции за твърди цени от провинция […] Burgenland за предоставянето на колективни услуги и помощ с неизвестен размер под формата на създаване на собствена инфраструктура на предприятието, не представляват държавни помощи по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

Член 2

Помощта, която Австрия е предоставила на LLG чрез учредяването на поръчителство за 14,5 милиона EUR от WiBAG е съобразена с насоките [с референтен] № 542/95 относно поръчителството, одобрени от Комисията.

Помощта за околната среда на стойност 5,37 милиона EUR е съобразена с насоки [с референция] № 93/148 относно финансирането на опазването на околната среда, одобрени от Комисията.

Член 3

Индивидуалните помощи, предоставени от Австрия, в размер на 0,4 милиона EUR под формата на помощ за придобиването на терен и в размер на 21,8 милиона EUR под формата на скрито участие са съвместими с общия пазар.

Член 4

Адресат на настоящото решение е Република Австрия.“ [неофициален превод]

Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

12 С жалба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 17 април 2001 г., Sniace подава искане за отмяна на спорното решение и за осъждане на Комисията да заплати съдебните разноски.

13 С Определение на председателя на пети разширен състав на Първоинстанционния съд от 18 февруари 2002 г. е допуснато встъпването на Република Австрия, LLG и провинция Burgenland в подкрепа на исканията на Комисията.

14 С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд, след като взема решение служебно да разгледа въпроса за процесуалната легитимация на жалбоподателя, приема жалбата за недопустима.

15 В точка 54 от решението Първоинстанционният съд първо посочва, че след като спорното решение е адресирано до Република Австрия, е необходимо в съответствие с член 230, четвърта алинея ЕО да се провери дали Sniace е засегнато пряко и лично от посоченото решение.

16 Що се отнася до въпроса дали жалбоподателят е лично засегнат от спорното решение, Първоинстанционният съд напомня в точка 55 от обжалваното съдебно решение постоянната практика на Съда, според която субектите, които не са адресати на дадено решение, могат да твърдят, че са лично засегнати само ако решението се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата на решението.

17 След това Първоинстанционният съд подчертава в точка 56 от посоченото решение, че що се отнася по-конкретно до областта на държавните помощи, за лично засегнати от решение на Комисията за приключване на официалната процедура по разследване, започната по отношение на индивидуална помощ, се считат освен предприятието бенефициер също и конкурентните му предприятия, взели активно участие в тази процедура, доколкото положението им на пазара е съществено засегнато от мярката за помощ, предмет на обжалваното съдебно решение (Решение от 28 януари 1986 г. по дело Cofaz и др./Комисия, 169/84, Recueil, стр. 391, точка 25).

18 Поради това в точка 58 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд преценява за необходимо да провери в каква степен участието на жалбоподателя в официалната процедура по разследване и засягането на положението му на пазара могат да го индивидуализират съгласно член 230 ЕО.

19 Що се отнася до участието на жалбоподателя в посочената процедура, Първоинстанционният съд установява в точка 59 от решението, че същият е взел незначително участие по следните съображения:

„[…] От една страна [Sniace] не е подало жалба до Комисията. От друга страна е видно, че развитието на процедурата не е обусловено съществено от становището, което същото е представило с писма от 12 февруари и 4 октомври 1999 г. (вж. в този смисъл Решение по дело Cofaz и др./Комисия, посочено по-горе, точка 24). Така в становището си от 12 февруари 1999 г. жалбоподателят се ограничава по същество да възпроизведе някои от констатациите, които Комисията е направила в решението си за започване на тази [официална] процедура [по разследване], и да ги обсъди накратко, без да представи каквото и да било конкретно доказателство. В становището си от 4 октомври 1999 г. жалбоподателят също се ограничава до твърдението, неподкрепено с никакво уточнение или доказателство, че мерките, до които се отнася решението за разширяване на предмета на тази [официална] процедура [по разследване] представляват държавни помощи и че трябва да бъдат обявени за несъвместими с общия пазар."

20 По отношение на засягането на положението на жалбоподателя на пазара Първоинстанционният съд посочва първо в точка 61 от обжалваното съдебно решение, че мерките, предмет на спорното решение, се отнасят единствено до завод за производство на лиоцел и че безспорно жалбоподателят не произвежда този вид влакна, нито възнамерява да ги произвежда в бъдеще.

21 След това в точки 63—78 от посоченото решение Първоинстанционният съд разглежда доводите, развити от жалбоподателя с цел да докаже, че положението му на пазара може все пак да бъде съществено засегнато от спорното решение. Тези точки имат следното съдържание:

„63 На първо място [жалбоподателят] поддържа в жалбата си основно, че вискозата и лиоцелът са в пряка конкуренция.

64 Без да е необходимо във фазата на проверката на допустимостта Първоинстанционният съд да се произнесе окончателно по въпроса за точното определяне на пазара на разглежданите продукти, достатъчно е да се установи, че това твърдение се опровергава от различни данни, съдържащи се в преписката.

65 От една страна, лиоцелът притежава известни физични характеристики, които го отграничават ясно от вискозното влакно. […]

66 Твърдението на жалбоподателя, че в „повечето приложения“ лиоцелът може да замества вискозата, не е обосновано убедително. […]

67 По-нататък посоченото твърдение се опровергава от изявлението, направено от LLG по време на симпозиум, на което се позовава жалбоподателят в подкрепа на довода си (точка 30 от жалбата и приложение 14 към жалбата), според което лиоцелът представлява „допълнително влакно, чиито приложения са различни“.

68 От друга страна е безспорно, че цената на лиоцела е значително по-висока от тази на вискозните влакна. […]

69 Накрая, според собствените изявления на жалбоподателя процесът на производство на лиоцела, от една страна, и на вискозните влакна, от друга страна, се различават в значителна степен. […]

70 Във всеки случай, дори да се приеме, че съществува пряка конкуренция между лиоцела и вискозното влакно, следва да се приеме, че данните, които предоставя жалбоподателят в писмените си изявления, и по-конкретно в бележката, която фигурира в приложение 14 към жалбата му, не доказват в достатъчна степен възможността позицията му на пазара да бъде съществено засегната от спорното решение. В действителност съдържащите се в тази бележка данни почиват на допускания, които изобщо не са доказани, като например фактът, че от 1997 г. производството на лиоцел от LLG заместило изцяло производството на вискоза и че е предназначено изключително за европейския пазар. Освен това в тази бележка жалбоподателят твърди, че поради „предлагането [на LLG], съответстващо на 3,5 % от пазара“, от 1997 г. той спрял да произвежда, а следователно и да продава, известно количество вискоза, без да подкрепя становището си с никакви доказателства и без дори да дава някакво обяснение за начина, по който изчислява тези количества. В същия смисъл следва да се отбележи, че той не представя никакви доказателства в подкрепа на твърдението, че посоченото „предлагане“ довело до „изменение с не по-малко от […] % от действащите на пазара цени.“

71 На второ място жалбоподателят се позовава на съществуването освен на „чист лиоцел“ и провискоза, също и на „лиоцел от по-нисък стандарт“, квалифициран от него и като лиоцел с „по-ниско качество“ […].

72 В това отношение е необходимо да се установи, че данните от преписката не позволяват да се направи извод за съществуването на различни степени на качество на лиоцела. Трябва да се подчертае по-конкретно, че в писмените си изявления жалбоподателят не дава никакво уточнение относно съдържанието на понятието „лиоцел от по-нисък стандарт.“ Освен това той не оспорва съществено твърдението, изтъкнато многократно от LLG и провинция Burgenland в хода на съдебното заседание, според което не съществува нискокачествен лиоцел. […]

73 Дори да се приеме, че LLG произвежда нискокачествен лиоцел и че го продава на изключително ниски цени, следва да се отбележи, че

жалбоподателят изобщо не доказва твърдението си, според което вследствие на това трябвало да намали цените си за „продуктите със същото качество.“ Освен това той не обосновава по никакъв начин количествата и намалението на цените, на което се позовава.

74 На трето място, в писмената си реплика и в становището си по писменото становище при встъпване жалбоподателят се основава в още по-голяма степен на конкуренцията, съществуваща между провискозата и вискозата. Той твърди, че положението му на пазара било засегнато от обстоятелството, че LLG продавало провискоза на конкурентни цени в сравнение с тези на вискозата и че предвид по-високото качество на първата клиентите я предпочитали пред втората.

75 В това отношение се налага изводът, че жалбоподателят отново се ограничава до излагането на недостатъчно обосновани твърдения.

[…]

78 От изложените по-горе съображения следва, че жалбоподателят не е посочил надлежно причините, поради които спорното решение е можело да увреди законните му интереси, като засегне съществено положението му на пазара.“

22 От горното Първоинстанционният съд заключава в точки 79 и 80 от обжалваното съдебно решение, че предвид това обстоятелство и ограниченото участие на жалбоподателя в официалната процедура по разследване същият не може да се счита за лично засегнат от спорното решение и че следователно жалбата трябва да се обяви за недопустима, без да е необходимо да се проверява дали жалбоподателят е пряко засегнат от това решение.

Искания на страните

23 В жалбата си Sniace моли Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да уважи направените в първоинстанционното производство искания или при необходимост да върне делото на Първоинстанционния съд за произнасяне по същество,

— да уважи искането за процесуално-организационни действия, отправено от жалбоподателя на 16 октомври 2001 г., и исканията за лично явяване на страните, за изслушване на свидетели и за експертиза, отправени от жалбоподателя на 20 април 2001 г., и

— да осъди ответника в първоинстанционното производство да заплати съдебните разноски.

24 Комисията моли Съда:

— да обяви първите три правни основания от настоящата жалба за недопустими или при условията на евентуалност да ги отхвърли като неоснователни,

— да отхвърли четвъртото правно основание от настоящата жалба като неоснователно и

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски или

— при условията на евентуалност, ако жалбата бъде уважена, да върне делото на Първоинстанционния съд за произнасяне по същество.

25 Lenzing Fibers GmbH (наричано по-нататък „Lenzing Fibers“) и провинция Burgenland молят Съда:

— да отхвърли жалбата и

— да осъди жалбоподателя да заплати направените от тях съдебни разноски.

26 Република Австрия иска от Съда:

— да отхвърли жалбата като неоснователна и

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

27 Sniace изтъква четири правни основания в подкрепа на жалбата си. С първото от тях жалбоподателят твърди, че обжалваното съдебно решение било опорочено от грешка при прилагане на правото, тъй като обявявало жалбата за недопустима с мотива, че жалбоподателят не доказал, че положението му на пазара е можело да бъде засегнато съществено от спорното решение. С второто правно основание жалбоподателят поддържа, че Първоинстанционният съд допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като обявил жалбата за недопустима с мотива, че жалбоподателят взел незначително участие в официалната процедура по разследване. Третото правно основание е изведено от нарушение на правото на ефективна съдебна защита. Четвъртото правно основание, състоящо се от две части, е изведено от нарушение на принципа на равно третиране и на някои разпоредби от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

По първото правно основание

Доводи на страните

28 С първото си правно основание Sniace твърди, че Първоинстанционният съд допуснал грешка при прилагане на правото като обявил за недопустима жалбата му с мотива, че жалбоподателят не посочил надлежно причините, поради които спорното решение е можело да увреди законните му интереси, като засегне съществено положението му на пазара.

29 На първо място жалбоподателят прави оплакване, че Първоинстанционният съд не взел предвид някои данни, установяващи съществуването на пряка конкуренция между произведените и продавани от LLG влакна от лиоцел и произведените и продавани от Sniace вискозни влакна. От една страна жалбоподателят твърди, че LLG пуснало на пазара различни видове лиоцел с по-ниски качество и цена, известни под името „лиоцел от по-нисък стандарт“,

които се конкурирали с вискозното влакно във връзка с някои приложения. В това отношение изведеното от Първоинстанционния съд заключение, посочено в точка 72 от обжалваното съдебно решение, според което „данните от преписката не позволяват да се направи извод за наличието на различни степени на качество на лиоцела“, било неточно с оглед на данните, представени от жалбоподателя в първоинстанционното производство. Това заключение се опровергавало по-конкретно от изявленията на един от ръководителите на LLG, възпроизведени в статия от специализирано списание, която била приложена към жалбата пред първата инстанция. От друга страна, според жалбоподателя Първоинстанционният съд не взел предвид в достатъчна степен и данни относно факта, че вследствие предоставянето на спорните помощи LLG пуснало на пазара на конкурентни цени провискоза, представляваща смес от вискоза и лиоцел, която била в конкуренция с други влакна, сред които и вискозата.

30 На второ място жалбоподателят твърди, че Първоинстанционният съд не отчел следните особени обстоятелства, които го индивидуализирали по специфичен начин по отношение на всички останали икономически оператори:

— принадлежността на Sniace към „затворен кръг“ от предприятия, които са потенциални конкуренти на LLG, тоест предприятията с дейност в областта на целулозните влакна (лиоцел, вискоза и модал), и

— съществуването на възможности за свръхпроизводство на пазара на целулозни влакна, така че увеличаването на производствения капацитет на LLG можело да засегне пряко и съществено конкурентното положение на вече представените на този пазар производители.

31 На трето място жалбоподателят оспорва твърденията, изложени от Първоинстанционния съд в точки 70 и 77 от обжалваното съдебно решение, според които дори да се приеме, че съществува пряка конкуренция между лиоцела и вискозата или между провискозата и вискозата, Sniace не представила никакви

данни за загубите или за други неблагоприятни последици, претърпяни вследствие на спорното решение. Впрочем жалбоподателят твърди, че предоставил такива данни, по-конкретно с представянето на документ, а именно приложение 14 към жалбата му пред първата инстанция, съдържащ точни данни за загубите, претърпени от Sniace в резултат от продажбата на лиоцел на изкуствено занижена цена.

32 Комисията поддържа, че правното основание било недопустимо, доколкото се ограничавало до оспорването на преценката на фактите от Първоинстанционния съд.

33 Република Австрия, Lenzing Fibers и провинция Burgenland също поддържат, че правното основание е недопустимо, тъй като се подкрепяло с нови факти и доказателства, визирало многократно основателността на спорното решение, а не основателността на обжалваното съдебно решение, и противно на предписанията на член 225, параграф 1 ЕО и на член 58, първа алинея от Статута на Съда не се ограничавало само до правни въпроси.

Съображения на Съда

34 Най-напред следва да се установи, че макар да се позовава на грешка при прилагане на правото, в действителност с първото си правно основание Sniace цели да постави под съмнение преценката на фактите от Първоинстанционния съд, като възразява главно срещу недостатъчното вземане предвид от негова страна на някои обстоятелства и документи, на които жалбоподателят се позовал в първоинстанционното производство, за да докаже съществуването на пряка конкуренция между влакната от лиоцел и вискозните влакна.

35 В това отношение следва да се напомни, че при обжалване Съдът не е компетентен да установява фактите, нито по принцип да проверява доказателствата, които Първоинстанционният съд е приел в подкрепа на тези факти. Всъщност щом като тези доказателства са били редовно събрани, общите принципи на правото и приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата са били спазени, само Първоинстанционният съд може да преценява значението, което трябва да бъде дадено на доказателствата, които са му били представени (Решение от 28 май 1998 г. по дело Deere/Комисия, C-7/95 P, Recueil, стр. I-3111, точка 22 и Решение от 25 януари 2007 г. по дело Sumitomo Metal Industries и Nippon Steel/Комисия, C-403/04 P и C-405/04 P, Сборник, стр. I-729, точка 38). Следователно освен в случай на изопачаване на доказателствата, които са били представени пред Първоинстанционния съд, тази преценка не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда (Решение от 2 март 1994 г. по дело Hilti/Комисия, C-53/92 P, Recueil, стр. I-667, точка 42 и Решение от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 49).

36 От това следва, че първото правно основание е допустимо само доколкото цели да докаже, че Първоинстанционният съд е изопачил доказателствата.

37 От практиката на Съда следва, че подобно изопачаване е налице, когато без да се основава на нови доказателства, оценката на съществуващите доказателства се явява явно неправилна (Решение от 6 април 2006 г. по дело General Motors/Комисия, C-551/03 P, Recueil, стр. I-3173, точка 54, Решение от 21 септември 2006 г. по дело JCB Service/Комисия, C-167/04 P, Recueil, стр. I-8935, точка 108 и Решение от 18 януари 2007 г. по дело PKK и KNK/Съвет, C-229/05 P, Сборник, стр. I-439, точка 37).

38 Що се отнася обаче до довода на Sniace, според който Първоинстанционният съд изопачил съдържанието на статия, публикувана в специализираното списание „Textil Expres“, която е приложена към жалбата, тъй като приел, че данните от преписката не позволявали да се направи извод за съществуването на различни степени на качество на лиоцела, достатъчно е да се установи, че

макар въпросната статия да посочва различни разновидности влакна на лиоцел, търгувани от LLG, от прочита на частите от статията, цитирани от жалбоподателя в жалбата му, не може да се изведе еднозначно заключение, както посочва генералният адвокат в точка 29 от заключението си, че тези разновидности са с по-ниско качество и конкурират като цена вискозата. Освен това, както е отбелязано от Първоинстанционния съд в точка 67 от обжалваното съдебно решение, същата статия уточнява, че в сравнение с вискозата лиоцелът представлява „допълнително влакно, чиито приложения са различни“. Ето защо съдържанието на този документ не може да постави под съмнение извода на Първоинстанционния съд относно липсата на пряка конкуренция между вискозата и лиоцела.

39 На следващо място, що се отнася до сведенията, които Sniace предоставило за претърпените вследствие на спорното решение вреди и които не били взети предвид от Първоинстанционния съд, следва да се посочи, че бележката, представена в приложение 14 към жалбата пред първата инстанция, на която жалбоподателят се позовава в жалбата си, се основава именно на допускането, че съществува пряка конкуренция между вискозните влакна и влакната от лиоцел, който не е доказан, както е видно от предходната точка.

40 При тези условия първото правно основание трябва да бъде отхвърлено отчасти като недопустимо и отчасти като нео снователно.

По второто правно основание

Доводи на страните

41 С второто си правно основание жалбоподателят твърди, че Първоинстанционният съд допуснал грешка при прилагане на правото, като обявил жалбата му за недопустима с мотива, че жалбоподателят взел незначително участие в официалната процедура по разследване, в резултат от която е прието спорното решение.

42 Sniace поддържа първо, че за да прецени степента на участието му в тази процедура, Първоинстанционният съд погрешно се позовал на точки 24 и 25 от Решение по дело Cofaz и др./Комисия, посочено по-горе, доколкото това решение се отнасяло до фактическа обстановка, различна от тази по настоящото дело. В това отношение Sniace подчертава, че за разлика от жалбоподателя по делото, по което е произнесено решението, то не е подало жалба, а е встъпило в посочената процедура като трето заинтересовано лице по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО, след като било поканено от Комисията да представи становище. Ето защо било от значение обстоятелството, че с посочването на жалбоподателя като източник на информация Комисията му предоставила субективно процесуално право, подлежащо на правна закрила от общностния съд.

43 Жалбоподателят твърди на следващо място, че противно на направения в точка 59 от обжалваното съдебно решение извод участието му в официалната процедура по разследване не следвало да се квалифицира като незначително. В частност становището, представено от Sniace пред Комисията, имало известно въздействие върху развитието на процедурата, като допринесло по-специално за разширяване на предмета ѝ по отношение на други мерки за подпомагане.

44 Накрая, дори да се приемело, че Sniace взело само незначително участие в официалната процедура по разследване, жалбоподателят оспорва, че този елемент може самостоятелно да обоснове ограничение на процесуалната му легитимация. Напротив, в Решение от 12 декември 1996 г. по дело AIUFFASS и AKT/Комисия (T-380/94, Recueil, стр. II-2169) Първоинстанционният съд изрично приемал, че правото на обжалване на решение на Комисията относно държавни помощи не може да бъде обусловено от степента на участие на жалбоподателя в официалната процедура по разследване. Освен това този подход бил оправдан предвид ограниченото по необходимост участие на третите заинтересовани лица в тази процедура. В действителност същите изобщо нямали право на достъп до преписката, поради което зависели в голяма степен от данните, които Комисията оповестявала публично в известието си за започване на производството. При тези условия жалбоподателят не можело да бъде упрекван по-конкретно, че не е взел отношение по данни, които Комисията не е посочила в известията си за започване и за разширяване на предмета на официалното производство по разследване или в други оповестени публично документи и до които Sniace, в качеството си на трето заинтересовано лице, не е имало достъп преди приемането на спорното решение.

45 Комисията и австрийското правителство възразяват, че това правно основание било недопустимо, тъй като целяло да постави под съмнение фактическата преценка на Първоинстанционния съд.

46 При условията на евентуалност Комисията твърди, че от посоченото по-горе решение по дело Cofaz и др./Комисия следва, че за да може жалба, подадена от конкурентно предприятие срещу решение, прието в резултат от официална процедура по разследване, да бъде допустима, трябва да бъдат изпълнени три кумулативни условия:

— засегнатото предприятие трябва да е в основата на жалбата, довела до започване на процедурата,

— развитието на процедурата трябва да е обусловено в значителна степен от становището на предприятието и

— предприятието трябва да установи, че положението му на пазара е засегнато съществено от съответната мярка за помощ.

47 В конкретния случай обаче нито едно от посочените условия не било изпълнено от жалбоподателя. По-конкретно, що се отнася до условието, свързано с участието на жалбоподателя в официалната процедура по разследване, Комисията посочва, че представеното от Sniace становище се ограничавало главно до преформулиране и потвърждаване на съдържанието на решението за започване на процедурата, без да добавя на практика някаква информация.

48 Според Lenzing Fibers и провинция Burgenland правното основание било недопустимо, тъй като било напълно неотносимо към настоящия процес. В действителност в съответствие с Решение от 23 май 2000 г. по дело Comité d'entreprise de la Société française de production и др./Комисия (C-106/98 P, Recueil, стр. I-3659) дори активното участие в официалната процедура по разследване не представлявало достатъчно условие, за да се признае процесуалната легитимация на предприятие, щом като при всяко положение, както било в дадения случай, положението на предприятието на пазара не се засягало чувствително.

Съображения на Съда

49 Относно допустимостта на първото правно основание, както се посочва по-горе, от член 225, параграф 1 ЕО и от член 58, първа алинея от Статута на Съда следва, че обжалването се ограничава само до правни въпроси и трябва да се основава на липса на компетентност на Първоинстанционния съд, на нарушение на процесуални правила в производството пред него, което накърнява интересите на жалбоподателя, или на нарушение на общностното право от страна на Първоинстанционния съд (вж. по-конкретно Решение от 16 март 2000 г. по дело Парламент/Bieber, C-284/98 P, Recueil, стр. I-1527, точка 30, Определение от 14 юли 2005 г. по дело Gouvras/Комисия, C-420/04 P, Recueil, стр. I-7251, точка 48 и Определение от 20 март 2007 г. по дело Kallianos/Комисия, C-323/06 P, все още непубликувано в Сборника, точка 10).

50 В случая, противно на поддържаното от Комисията и от австрийското правителство, настоящото правно основание не се ограничава да постави под съмнение преценката на фактите, направена в първоинстанционното производство, а оспорва тълкуването на условията относно процесуалната легитимация на третите заинтересовани лица, извършено от Първоинстанционния съд при разглеждане на участието на жалбоподателя в официалната процедура по разследване, и следователно повдига правен въпрос.

51 От това следва, че правното основание е допустимо, доколкото е насочено срещу отчитането от Първоинстанционния съд на степента на участие на жалбоподателя в посочената процедура.

52 Що се отнася до основателността на правното основание, необходимо е най-напред да се напомни, че съгласно член 230, четвърта алинея ЕО физическо или юридическо лице може да подаде жалба срещу решение, което е адресирано до друго лице, само ако решението го засяга пряко и лично.

53 Според постоянната практика на Съда, субектите, които не са адресати на дадено решение, могат да твърдят, че са лично засегнати, само ако решението се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата на решението (вж. по-конкретно Решение от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil, стр. 197, 223, Решение от 19 май 1993 г. по дело Cook/Комисия, C-198/91, Recueil, стр. I-2487, точка 20 и Решение от 13 декември 2005 г. по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Recueil, стр. I-10737, точка 33).

54 Що се отнася по-конкретно до областта на държавните помощи, жалбоподателите, които оспорват основателността на решение за преценка на помощ, прието на основание член 88, параграф 3 ЕО или в резултат от официална процедура по разследване, се считат за лично засегнати от решението, ако положението им на пазара е засегнато съществено от помощта, предмет на разглежданото решение (вж. в този смисъл посочените по-горе Решение по дело Cofaz и др./Комисия, точки 22—25 и Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, точки 37 и 70).

55 В тази връзка за лично засегнати от решение на Комисията за приключване на официалната процедура по разследване са признати по-специално освен предприятието бенефициер и конкурентните му предприятия, взели активно участие в тази процедура, доколкото положението им на пазара е съществено засегнато от помощта, предмет на оспореното решение (вж. по-конкретно посочените по-горе Решение по дело Cofaz и др./Комисия, точка 25 и Решение по дело Comité d'entreprise de la Société française de production и др./Комисия, точка 40).

56 Така Съдът е приел, че фактът, че дадено предприятие е в основата на жалбата, довела до започване на официалната процедура по разследване, фактът, че становището му е било изслушано, и фактът, че развитието на процедурата е обусловено в значителна степен от неговото становище, са елементи от значение за преценката на процесуалната легитимация на това предприятие (вж. Решение по дело Cofaz и др./Комисия, посочено по-горе, точки 24 и 25).

57 При все това, противно на твърдението на Комисията, от практиката на Съда не следва, че подобно участие в посочената процедура представлява необходимо условие, за да се установи, че едно решение засяга лично дадено предприятие по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, изключващо възможността предприятието да се позове на други специфични обстоятелства, които го индивидуализират по същия начин, както адресата на решението.

58 В дадения случай от точки 58 и 78 от обжалваното съдебно решение е видно, че Първоинстанционният съд достига до извода, че жалбоподателят не е засегнат лично от спорното решение с оглед на две обстоятелства, а именно от една страна, ограниченото участие на Sniace в рамките на официалната процедура по разследване и от друга страна, липсата на доказателства от негова страна, че позицията му на пазара е засегната съществено. Що се отнася по-конкретно до проверката в рамките на извършения анализ на първото от двете обстоятелства, Първоинстанционният съд посочва в точка 59 от обжалваното съдебно решение, че жалбоподателят взел незначително участие в тази процедура, тъй като не подал жалба до Комисията и процедурата не била обусловена в значителна степен от представеното от Sniace становище.

59 Налага се обаче изводът, че дори да се приеме, че в посочените по-горе точки от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е счел активното участие на жалбоподателя в официалната процедура по разследване за необходимо условие, за да се смята същият за лично засегнат от спорното решение, тази грешка при прилагането на правото е без значение за изхода на настоящия спор.

60 Действително от цитираната в точки 54 и 55 от настоящото решение съдебна практика следва, че във всички случаи жалбоподателят е трябвало да докаже, че спорното решение може да засегне съществено положението му на пазара. В рамките на независимата си преценка на фактите обаче Първоинстанционният съд заключава, че в конкретния случай жалбоподателят не е доказал, че спорното решение може да увреди законните му интереси, като засегне съществено положението му на пазара. По съображенията, изложени в точки 34—40 от настоящото решение, нито един от доводите, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на първото правно основание на жалбата, не може да постави под съмнение този извод.

61 Следователно второто правно основание трябва да бъде отхвърлено като ирелевантно.

По третото правно основание

Доводи на страните

62 С третото си правно основание Sniace поддържа, че като отхвърлил жалбата му като недопустима, Първоинстанционният съд нарушил правото му на ефективна съдебна защита, признато от общностната съдебна практика, от членове 6 и 13 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., и от член 47 от Хартата на Европейския съюз за основните права, прогласена в Ница на 7 декември 2000 г. (ОВ C 364, стр. 1). В действителност жалбоподателят бил лишен от всяка възможност за обжалване на спорното решение както пред национална юрисдикция, така и пред общностна юрисдикция, независимо че то било опорочено от редица явни грешки.

63 Комисията, Lenzing Fibers и провинция Burgenland считат, че лице като жалбоподателя, което не е засегнато пряко и лично от решение по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, не можело да се позовава на принципа на ефективна съдебна защита, за да му се признае правото на обжалване на това решение.

Съображения на Съда

64 Следва да се напомни, че според постоянната практика на Съда условията за допустимост на жалба за отмяна не могат да бъдат избегнати поради тълкуването, давано от жалбоподателя на правото на ефективна съдебна защита (Определение от 8 март 2007 г. по дело Strack/Комисия, C-237/06 P, точка 108, вж. също в този смисъл Решение от 25 юли 2002 г. по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет, C-50/00 P, Recueil, стр. I-6677, точка 44, Решение от 1 април 2004 г. по дело Комисия/Jégo-Quéré, C-263/02 P, Recueil, стр. I-3425, точка 36 и Определение от 13 март 2007 г. по дело Arizona Chemical и др./Комисия, C-150/06 P, точка 40).

65 Така, специално що се отнася до областта, която е предмет на настоящата жалба, Съдът е имал повод да уточни, че частноправен субект, който не е засегнат пряко и лично от решение на Комисията в областта на държавните помощи и чиито интереси следователно не биха могли да са увредени от предприетата от държавата мярка, предмет на това решение, не може да се позовава на правото на съдебна защита по отношение на подобно решение (Определение от 1 октомври 2004 г. по дело Pérez Escolar/Комисия, C-379/03 P, точка 41).

66 Впрочем от проверката на първите две правни основания следва, че в случая именно едното от тези две условия не е изпълнено, тъй като жалбоподателят не е доказал, че е засегнат лично от спорното решение.

67 Следователно жалбоподателят неоснователно поддържа, че обжалваното съдебно решение засягало правото му на ефективна съдебна защита. Поради това правното основание следва да бъде отхвърлено.

По четвъртото правно основание

68 Четвъртото правно основание от жалбата е разделено на две части.

По първата част от правното основание

— Доводи на страните

69 Първата част от правното основание е изведена от нарушение на принципа на равни процесуални възможности, произтичащо от обстоятелството, че в рамките на няколко месеца същият състав на Първоинстанционния съд достигнал по две сходни дела до противоположния извод относно процесуалната легитимация на трети лица, встъпили в официална процедура по разследване в областта на държавните помощи. Sniace се позовава по-конкретно на Решение от 21 октомври 2004 г. по дело Lenzing/Комисия (T-36/99, Recueil, стр. II-3597), което обявява за допустима жалбата, подадена от Lenzing AG срещу решение на Комисията относно помощи, които са предоставени от испанските власти на Sniace. Впрочем Първоинстанционният съд достигнал до посочения извод въз основа на поредица от обстоятелства и доказателства, които в замяна на това отхвърлил като ирелевантни в обжалваното съдебно решение. Следователно два сходни случая били третирани по различен начин, без подобно разграничение да е обективно обосновано.

70 В отговор на тези доводи Комисията напомня първо, че Решението по дело Lenzing/Комисия, посочено по-горе, понастоящем било предмет на обжалване (C-525/04 P), по което тя поддържала именно, че Lenzing AG не отговаряло на наложените от съдебната практика условия за процесуална легитимация, тъй като това предприятие не било лично засегнато от решението, разглеждано по въпросното дело. Иначе казано, според Комисията евентуалното различие в подхода между двете решения на Първоинстанционния съд трябвало да бъде разрешено в обратния спрямо разбирането на жалбоподателя смисъл, тоест, в смисъл че жалбите по двете дела били недопустими.

71 Комисията, Lenzing Fibers и провинция Burgenland твърдят на следващо място, че принципът на равенството не бил приложим в случая поради някои обективни различия между двете дела. По-конкретно помощта, предоставена в случая, по който е произнесено Решение по дело Lenzing/Комисия, посочено по-горе, се отнасяла до пазар, а именно пазара на вискоза, на който бенефициерът и жалбоподателят били конкуренти, докато разрешената помощ по настоящото дело имала отношение изключително към производството на лиоцел — пазар, на който Sniace не присъствал. Освен това, в сравнение с участието на Sniace по делото, предмет на настоящата жалба, в посоченото дело Lenzing/Комисия жалбоподателят взел по-активно участие, доколкото подал жалбата, довела до започване на административната процедура, и представил допълнителни сведения в хода на процедурата.

— Съображения на Съда

72 Дори да се приеме, че обстоятелството, че Първоинстанционният съд се отклонява от подхода, който е възприел по някое от предходните си решения, може да съставлява нарушение на принципа на равно третиране и в този смисъл да послужи като правно основание в подкрепа на жалба, необходимо е да се напомни, че в случая, противно на поддържаното от Sniace, не може да се счита, че сходни случаи са предмет на различно третиране.

73 От независимата преценка на фактите, направена от Първоинстанционния съд в точки 61—78 от обжалваното съдебно решение, наистина следва, че Sniace не е произвеждало, нито е възнамерявало да произвежда влакна от лиоцел, и не е успяло да докаже наличието на други причини, поради които да е възможно все пак позицията му на пазара да бъде съществено засегната вследствие на спорното решение. В това отношение, както генералният адвокат посочва в точка 59 от заключението си, положението на Sniace се е различавало ясно и в съществен аспект от това на жалбоподателя в случая, по който е произнесено Решение по дело Lenzing/Комисия, посочено по-горе. Така по последното дело жалбоподателят е бил пряк конкурент на бенефициера на помощта на въпросния пазар, което е счетено от Първоинстанционния съд за определящ елемент при проверката на процесуалната легитимация при обжалването на решението на Комисията.

74 При тези условия жалбоподателят не може да се основава на посоченото решение, за да установи нарушение на принципа за равно третиране. Следователно първата част от четвъртото правно основание трябва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По втората част от правното основание

— Доводи на страните

75 С втората част от настоящото правно основание жалбоподателят прави оплакване, че Първоинстанционният съд е нарушил членове 64 и 65 от своя Процедурен правилник, като отказал да уважи предявени от Sniace искания за процесуално-организационни действия относно представянето на сведения и документи необходими според него за изясняване на някои аспекти на конкретния случай. Освен това Първоинстанционният съд пропуснал да вземе предвид исканията на жалбоподателя за явяване на страните и за изслушване на няколко свидетели и експерти.

76 Комисията, Lenzing Fibers и провинция Burgenland възразяват, че според постоянната съдебна практика решенията за уважаване или за отхвърляне на подадени от страните искания за процесуално-организационни действия са предмет на независимата преценка на Първоинстанционния съд, поради което не подлежат по принцип на контрол от Съда при обжалване.

— Съображения на Съда

77 Що се отнася до преценката на Първоинстанционния съд относно искания за процесуално-организационни действия или за събиране на доказателства, отправени от страна по даден спор, е необходимо да се напомни, че Първоинстанционният съд самостоятелно преценява евентуалната необходимост от допълване на данните, с които той разполага по висящите пред него дела (вж. по-конкретно Решение от 10 юли 2001 г. по дело Ismeri Europa/Сметна палата, C-315/99 P, Recueil, стр. I-5281, точка 19, Решение от 7 октомври 2004 г. по дело Mag Instrument/СХВП, C-136/02 P, Recueil, стр. I-9165, точка 76 и Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 67).

78 Така Съдът се е произнесъл по-конкретно, че дори формулираното в молбата искане за изслушване на свидетели да посочва точно фактите, по които следва да се изслуша свидетелят или свидетелите и съображенията, обосноваващи изслушването им, задължение на Първоинстанционния съд е да прецени относимостта на искането към предмета на спора и към необходимостта от изслушване на посочените свидетели (Решение от 17 декември 1998 г. по дело Baustahlgewebe/Комисия, C-185/95 P, Recueil, стр. I-8417, точка 70, Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 68 и Определение от 15 септември 2005 г. по дело Marlines/Комисия, C-112/04 P, точка 38).

79 Следователно в случая Първоинстанционният съд правилно е приел в точка 81 от обжалваното съдебно решение, че съдържащите се в преписката данни и обясненията, дадени в устната фаза на производството, са достатъчни, за да може да се произнесе по спора, с който е бил сезиран, без да са необходими последващи процесуално-организационни действия.

80 Предвид явната неоснователност на втората част от четвъртото правно основание, същото следва да бъде отхвърлено изцяло.

81 От всички изложени по-горе съображения следва, че жалбата трябва да бъде отхвърлена поради неоснователност на всяко едно от изтъкнатите правни основания.

По съдебните разноски

82 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията, Lenzing Fibers и провинция Burgenland са направили искане за осъждането на жалбоподателя и последният е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

83 В съответствие с член 69, параграф 4, първа алинея от Процедурния правилник, също приложим към производството по обжалване по силата на посочения член 118, държавите-членки, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Съгласно тази разпоредба следва да се приеме, че Република Австрия понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Sniace SA да заплати съдебните разноски.

3) Република Австрия понася направените от нея съдебни разноски.

Подписи